

Frakobling - [PDF](#)

Ole Hallesby - "Helliget Herren og andre taler"

.... Ilden er brændt ud. Den indre kraftesløshed viser sig i småt og stort. Det ydre liv er måske endnu rigtigt og godt, ja endogså flittigt optaget af kristelig virksomhed. Men det „helliget Herren“, som før hvilede over ham, er nu borte. Tilbage er et egenkærligt, egenrådigt, verdsligt og jordbundet hjerte, som ivrigt søger at dække sig med gudelige ord og fagter.

En frakobling har fundet sted.

Og det er synden, som kobler Guds kraft fra. Men her skal vi mærke os dette: ingen synd er så stor, at den kobler fra, hvis vi bekender og bekæmper den. Men den mindste synd er stor nok til at koble fra, hvis vi ikke bekender den, men undskylder, besmykker og forsvarer den.

Nu er vi jo mange arbejdere i Guds rige, og selve dette faktum, at vi er så mange, har i de senere år gjort mig mere og mere ængstelig. Der har jo sikkert her i Norden aldrig været så mange uomvendte mennesker, aldrig har der været et så målbevidst og så vel planlagt arbejde i gang for Herren, aldrig har der været holdt så mange møder, aldrig har der været så mange prædikanter.

Men just derfor rejser det spørgsmål sig så truende imod os. Hvorfor sker der da ikke mere i vore lande? Hvorfor er det så yderst fattigt med de helliges liv og samliv? Og hvorfor er vækkelserne mellem de ufrelste så få og så små og giver så lidt varig frugt?

Jeg tænker mig, der er mange af eder, mine brødre og søstre, som har følt disse spørgsmål knugende. Og I føler vist som jeg trang til, at vi tager en lille stund sammen til hellig selvprøvelse. Lad os så spørge os selv: hvad er det, som frakobler Guds kraft fra vort fælles kristelige arbejde? Hvor er det band i lejren, som hindrer Guds kraft i at hjælpe os? Hvor er det, vi har indgået forbund med synden?

Er det hemmelige synder?

Det synes urimeligt at stille dette spørgsmål til kirkens præster, missionsarbejdere og levende kristne. Men erfaringen viser, at det ikke er overflødigt. Vi hører jo af og til om troende menneskers fald i utugt eller andre synder. Og i den private sjælesorg hører jeg undertiden ting, som viser mig, at der er uhyggelig mange af de troende, som ligger under for hemmelige synder. Min mund er lukket angående disse betroelser fra skriftestolen. Men jeg bæver ofte i mit sind, når jeg tænker på Guds gerning iblandt os, at den skal bæres frem i så urene kar. Og jeg synes ofte, at det er et under, at Guds gerning overhovedet kan få fremgang, når der er så mange troende, som lever i ubekæmpede synder.

„Den, som står, se til, at han ikke falder,“ siger Guds ord. Og lad os bede for og med hverandre: „Led os ikke ud i fristelse, men frels os fra det onde.“

Er det forfængelighed og æresyge?

Forstår jeg Jesus ret, er der ikke nogen synd, Herren frygter mere for i sin discipelflok end dette. Som græshoppen kaster sig over kornagrene og udsuger og opæder kornets kærne, således lægger æresygen sig kvælende over hele det indvortes menneske.

Den marvstjæler arbejdet i Guds rige. Iveren og virketrangen er ikke længere en frugt af kærlighed til Gud og omsorg for sjælene, men udspringer af trang til at blive beundret og rost og overgå de andre. Den marvstjæler de helliges samliv ved at kvæle den enfoldige og barnlige ånd mellem de troende. Ja, den marvstjæler selve gudsforholdet. Hør Jesu indtrængende ord herom: „Hvorledes kan i tro, I, som tager ære af hverandre?“

Er det partivæsen?

Vi lever i organisationens århundrede og føler fuldt ud dens farer. De fristelser, som organisationstanken har kastet ind over vort arbejdende kristenfolk, har fældet os alle. Og det værste er, at mange iblandt os ikke engang øjner disse fristelser. Og vé de organisationer, som kommer i hænderne på sådanne mænd. I den tid, som nu kommer, skal det vise sig tydeligere og tydeligere end før, at det er de sagtmødige, som skal arve landet. Og lykkelige er de organisationer, som nu ejer mænd, der har mod nok til at være sagtmødige.

Er det uforsonlighed og had?

Hvor mange vennekredse lider ikke af den slags åbne sår. Det begynder med en lille misforståelse mellem to ledende brødre. Det bliver til en fornærmelse. Og da den ikke gøres op, gror den fast i sindet som uforsonlighed og had. Man arbejder fremdeles for Guds rige - måske dobbelt ivrigt; thi nu ønsker man at overgå, ja endog ærgre modparten. Hvad Jesus mener om en sådan offertjeneste, har han udtalt på mange måder (se [Matt. 5,23-24](#); 6,14-15 og [Mark 11,25-26](#).)

Et sådant uopgjort forhold mellem 2 ledende brødre bliver til et band i lejren. Dobbelt skadeligt, fordi det gerne deler venneflokket i to dele.

Er det forhold i hjemmet?

Apostelen Peter taler om nogle, som lever sådan i deres hjem, at deres bønner bliver hindret. Der er mange arbejdere i Guds rige, som har haft så megen medgang og anseelse, at de ikke længere tåler modsigelser. En sådan mand bliver lidt efter lidt en hustyrant. Gnaven og ubehagelig, eller heftig og opfarende, alt efter anlæg og temperament.

Min kære broder! Hvordan har du det hjemme? Står du i et bønnens samfund med de troende i dit hjem? Eller lever du sådan, at bønnerne forhindres? Og så lader du dig nøje med en kort forretningsmæssig husandagt.

Der er vist adskillige sådanne arbejdere inden for vore rækker i Norden. Begavede, kundskabsrige, indsigtsfulde, erfarne og øvede både som talere og organisatorer.

Men uden åndelig kraft! De er som ubefrugtede æg, hvoraf der aldrig bliver liv, selv om de er optaget af mangfoldigt arbejde og er omgivet af menneskers ære og anseelse. Men Guds herlighed er vegen fra dem.

De er som fugle med stækkede vinger, som flager langs jorden. Men Jesus byder: „Far ud på dybet og kast eders garn ud til en dræt.“ Men de holder sig altid inde ved land på grundet vand, hvor de let kan bunde, d. v. s. de arbejder ikke i tro, men efter en klog, ofte listig beregning. De kan nok opvise fremgang og resultater, men liden eller ingen frugt for Gud.

Mange af disse synes uhelbredelige. Det ser ud, som om de har solgt sig med hud og hår til deres personlige æresyge og magtbegær eller til det organisationsmæssige magtbegær, som vist er den største fare for det kristelige arbejde i vor tid.

Andre lider under deres egen åndelige afmagt og indre usselhed. De går med smertelige minder om den første kærligheds lyse og lykkelige tid og føler sig dømt, hver gang de møder en enfoldig, glad arbejder i Guds rige.

De ser, hvor det bærer hen - men føler sig bundne. De forstår, at der må en operation til, men bæver og - udsætter det.

Hjemme i vor have havde vi en haveslange. Vandtrykket var udmærket godt, så vi fra den samme vandhane kunne vande hele haven uden vanskelighed. Men efterhånden blev trykket mindre og mindre. Tilsidst løb det kun ganske langsomt, når slangen lå nede i græsset.

Jeg havde en anelse om, at det var rørledningen, som var rustet til, og fik fat i en vandmester, som skilte ledningen og fik rensed den for rust. Det viste sig da, at åbningen flere steder var så fin, at en stoppenål knapt kunde passere igennem rusten. Men nu blev det hele ordnet. Og jeg husker godt vor fælles glæde, da vandmesteren og jeg første gang prøvede at vande med slangen. Nu kunne jeg igen vande hele haven som før.

I Herrens have er der mange sådanne vandførende rør. Tilførslen fra oven var engang i orden, og den bragte velsignelse fra Gud ud til omgivelserne. Men nu er røret blevet tilstoppet af rust, så der kun kommer nogle få dråber under ganske særlig gunstige omstændigheder. Andre er helt tilstoppede.

Vandmesteren måtte skrue hele vandledningen fra hinanden for at få rørene rensede. Han satte altså hele vandledningen ud af funktion, mens arbejdet stod på.

Der er sikkert nogle arbejdere i vingården, som Herren gerne ville sætte ud af funktion en tid, indtil han fik røret rensed, så tilførselen fra oven igen kom i orden. Blev Herrens råd hørt midt i arbejdet og fortravletheden, så ville det lyde således: Lad være med at prædike, gå ud af din ledende stilling, så længe du lever i ubekendte og ubekæmpede synder. Du er syg, ja syg til døden. Indlæg dig til operation hos mig, så skal du blive rask og arbejdsdygtig påny.

Vil du blive rask?

Vil du tage operationen nu? Det bliver blot værre, hvis du venter!

„Å, jeg ville så gerne, men jeg magter det ikke,“ siger nogen. Min lidende og blødende ven! Giv du dig trygt i Herrens hånd. Han skal hjælpe dig og rense dig for dine synder.

En anden siger: „Jeg har prøvet det så mange gange før. Men, det er, som om jeg var lammet. Synden holder mig fast.“

Også det har Herren forudset. Derfor har han i sin nåde anordnet en særlig kur for mennesker af din art. I [Jakob 5,16](#) læser vi om dette: „Bekend derfor synderne for hverandre, og bed for hverandre, for at I må blive helbredte.“

Der gives synder, som vi ikke kan blive kvit, hverken i samvittigheden eller i livet, før vi har bekendt dem for en medkristen.

Min syge medarbejder, gå til en broder, som du har fuld tillid til. Bekend åbent for ham alt det, som binder din vilje og ængster din samvittighed. Så beder han med dig og for dig, at du må blive helbredet. Og så har han ret til på Guds ords grund at tilsige dig alle dine synders forladelse. Som bekendt har Luther meget stærkt anbefalet det private skriftemål med påfølgende absolution. Han benyttede det også selv meget hyppigt i sit liv, som var så fuldt af kampe.

Det ville se anderledes ud i vore vennekredse, hvis dette herlige lægemiddel blev mere benyttet. Når Guds riges arbejde ikke har haft mere rigelig og åndelig fremgang trods alt arbejde, beror det sikkert på, at der er så mange vanhellige hænder i vor fælles gerning.

Jeg mener ikke, at Gud behøver syndfri folk for at fremme sin sag. Da måtte han have ansat engle og ikke mennesker til at udføre arbejdet. Men han trænger til hellige mennesker, det vil sige mennesker, som er i Guds nærhed, som står for Guds ansigt med hele deres indre og ydre liv og derfor aldrig kan indgå forbund med synden, selv om de nok kan både fejle og falde.

Måtte disse ord blive til selvprøvelse for os alle. Herren søger efter folk, han kan lade komme i sin nærhed. Folk, han kan gyde sin kraft i. Folk, han kan lægge sin herlighed over.

(Dette er fra bogen "Helliget Herren" af Ole Hallesby - Lohses Forlag 1933. - Shafan 21-09-17)

Er det ikke det samme, vi oplever i dag. Tænk på Sardes menigheden (Åb 3), som havde ord for at leve. Vi har megen kristenaktivitet i vor tid - spørgsmålet er om Jesus er med, eller har han trukket sig tilbage, uden at vi har opdaget det?